

[Pelle Voigt]

deren for Sidegadeprojektet på Vesterbro, der fortæller:

»Gennemføres dette her, vil det støde nye grupper af tabere ud i ghettosamfund og hjemløshed.«

Det er ikke længe siden, vi i Folketinget havde en stort anlagt debat om bekæmpelse af hjemløsheden og forsøgene på at gøre noget for de socialt udstødte grupper i dette samfund, hvor der tilsyneladende var enighed om, hvordan man skulle gribe disse ting an. Nu får vi fra de mennesker, der arbejder med disse problemer, den aldeles klare besked, at hvis man stemmer for det forslag, som der måske endnu en gang er én stemmes flertal for at vedtage her i Folketinget, vil det få disse konsekvenser: social ghetto dannelse, udstødelse, og det vil føre til hjemløshed for en række af de hårdest ramte grupper i vores samfund.

Men man har ikke ønsket at lytte til de folk, der har skoen på og ved, hvor den trykker, uanset om de er fra kristelige hjælpeorganisationer, fra den socialdemokratiske lejerbevægelse i sin helhed, eller hvor de end måtte komme fra, for man har den fikse idé, at der skal huslejstigninger til i den gamle boligmasse.

I henvendelser, jeg har modtaget fra Lejernes Landsorganisation, peger man på, at det oven i købet er sådan, at de mennesker, der bor i de mest nedslidte og dårligste ejendomme, skal betale de allerstørste huslejstigninger, når dette er overstået – huslejstigninger på op til 148 pct.

Jeg vil gerne sige til hr. Baadsgaard, som jeg diskuterede lejeloven med i går, at dette her, disse beregninger, disse ting er ikke bestridt fra nogen del af den socialdemokratiske lejerbevægelse, ikke fra nogen del af de organisationer, som arbejder praktisk med disse ting. De føler sig ikke beroliget af den lex Vesterbro, som boligministeren har lagt ind i loven; de har ingen tillid til den, og det gælder samtlige de folk, der arbejder praktisk med dette her. De har advaret om, hvad der vil ske, de har advaret om de meget, meget betydelige konsekvenser, der vil være i det her. De siger, at hvis dette vedtages, er der kun én mulighed for os; det er, at vi anvender beboernes vetoret, som også svækkes i forslaget, til at standse al byfornyelse i vores områder. De sociale hjælpegrupper, kristelige og sociale og af anden observans, og den socialdemokratiske lejerbevægelse

se vil nu gå ud til beboerne på Vesterbro og andre steder og sige til dem: I skal stemme imod byfornyelse, for vi kan ikke medvirke til og vi kan ikke samarbejde om en byfornyelse på de vilkår og med de huslejstigninger, som denne lov fører med sig.

I Folketinget har Socialdemokratiet ikke ønsket at lytte til det her. Kristeligt Folkeparti blæser på det mangeårige arbejde, som ordentlige kristne i årevis har gennemført i byfornyelsesområderne blandt de fattigste i vores samfund. Man ønsker simpelt hen ikke at lytte. Man interesserer sig ikke for, at disse mennesker fortæller os, at hvis det her vedtages, er deres arbejde spildt; så kan de ikke fortsætte det. Indsatsen er tabt på gulvet. De har skrevet det til os. De har ikke fået svar. Man har ikke interesseret sig for, hvad de siger.

De ændringsforslag, SF har fremsat og som nu kommer til afstemning, er ganske enkle. De handler om, at man fastholder de nuværende sociale garantier i byfornyelsesloven, at man sikrer, at de beboere, der lever i disse områder, og som forhåbentlig stadig skulle kunne leve dér i de sociale sammenhænge og i de netværk, som eksisterer, ikke skal blive udsat for at blive kastet ud af deres bydele på grund af dette lovforslag. Det har ikke interesseret nogen, og det kan sikkert ikke interessere nogen, når der bliver trykket på knapperne om et øjeblik.

Men én ting er jeg helt sikker på, og det er, at det vil blive husket af de mennesker, der nu stødes ud i hjemløshed og bliver flyttet ud i mærkelige forstadskvarterer og må forlade en bydel, hvor der trods alt igennem mange år har været gjort en meget stærk indsats fra meget forskellige grupper – også grupper af meget forskellig politisk orientering – for at skabe en social sammenhæng, for at støtte nogle af de svageste i vores samfund. De bliver svigtet i dag ved vedtagelsen af denne lov. Det er alle – også de socialdemokrater, også de kristelige, som arbejder praktisk med disse her ting – enige om, men de kan ikke få ørenlyd i Folketinget.

Det synes jeg er trist. Og det vil naturligvis blive husket af de mennesker, man nu sender på gaden med dette lovforslag.

Lissa Mathiasen (S):

Ja, der er jo så meget, der er trist. Det, jeg måske synes er mest trist, er rent faktisk at op-